

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 58 /97

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Júliusa Černáka, sudcov JUDr. Anny Danielčákovej a JUDr. Ľubomíra Dobríka na neverejnom zasadnutí 18. februára 1998 prerokoval podnet Investičného fondu PSIPS, a. s., Banská Bystrica, Rudlovská cesta 85, zastúpeného JUDr. Vladimírom Šebom, komerčným právnikom, Bratislava, Panenská 7, o porušení čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 142 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky Najvyšším súdom Slovenskej republiky v konaní pod sp. zn. 4 SŽ 41/96 a takto

r o z h o d o l :

1. Najvyšší súd Slovenskej republiky konaním vo veci pod sp. zn. 4 SŽ 41/96 **p o r u š i l** základné ústavné právo Investičného fondu PSIPS, a. s., Banská Bystrica, Rudlovská cesta 85, na súdnu ochranu zákonom ustanoveným postupom garantované čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 142 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky tým, že neprerokoval jeho vec verejne a v jeho prítomnosti a rozsudok nevyhlásil verejne.

2. V ďalšej časti podnetu **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e

I.

Investičný fond PSIPS, a. s., Banská Bystrica, Rudlovská cesta 85, zastúpený JUDr. Vladimírom Šebom, komerčným právnikom Bratislava, Panenská 7, odvolávajúc sa na čl. 130 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky podal na Ústavný súd Slovenskej republiky podnet, v ktorom navrhoval na základe prijatého podnetu začať konanie o porušení ústavných práv Investičného fondu PSIPS, a. s., Banská Bystrica, Rudlovská cesta 85, v konaní na Najvyššom súde Slovenskej republiky v jeho právnej veci. Ide o konanie pod sp. zn. 4 SŽ 41/96, v ktorom podľa tvrdenia navrhovateľa boli Najvyšším súdom SR porušené čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 142 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky.

Porušenie týchto ústavných článkov nastalo podľa navrhovateľa tým, že, hoci sa domáhal zákonom ustanoveným postupom svojho práva, Najvyšší súd Slovenskej republiky nepostupoval zákonným postupom. V označenom konaní sa neuskutočnilo verejné pojednávanie, nebola rešpektovaná dispozičná zásada navrhovateľa s konaním a nebola dodržaná ústavná povinnosť verejného vyhlásenia rozsudku tak, ako to ustanovujú citované ústavné články.

V odôvodnení svojho podnetu navrhovateľ uviedol:

Dňa 12. 4. 1996 podal na Najvyšší súd SR žalobu proti Ministerstvu financií Slovenskej republiky o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia tohto ministerstva. Na Najvyššom súde SR bolo súdne konanie začaté a vedené pod sp. zn. 4 SŽ 41/96. Dňa 27. 9. 1996 navrhovateľ podal návrh na prerušenie konania č. 4 SŽ 41/96 z dôvodu, že 20. 3. 1996 sa začalo na Obvodnom súde Bratislava I. konanie o určenie neplatnosti doručenia rozhodnutia Ministerstva financií SR z 15. 1. 1996 č. 002/1996 SAN. Konanie v tejto veci nebolo skončené, čo podľa jeho názoru s poukazom na §

83 OSP, bránilo začatie konania na Najvyššom súde SR. Okrem toho navrhovateľ tiež poukazuje na to, že 1. 4. 1996 podal na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky podnet na podanie protestu proti rozhodnutiu Ministerstva financií SR č. 002/1996 SAN, ktoré minister financií SR potvrdil svojím rozhodnutím zo 14. 3. 1996 č. 4638/1996-56 a zamietol podaný rozklad. Prokurátorka Generálnej prokuratúry SR listom zo 16. 10. 1996 oznámila navrhovateľovi, že vstúpila do konania č. 4 SŽ 41/96 vedeného na Najvyššom súde SR na základe žaloby IF PSIPS, a. s., Banská Bystrica, Rudlovská cesta 85, o zrušenie rozhodnutia ministra financií SR zo 16. 3. 1996 č. 4638/1996-56. Na základe stanoviska prokurátorky Generálnej prokuratúry SR, ako aj nekonania Najvyššieho súdu SR, požiadal navrhovateľ Generálnu prokuratúru SR (21. 10. 1996), aby podala protest proti označenému rozhodnutiu Ministerstva financií SR. Pokiaľ ide o návrh na začatie konania vedenom na Najvyššom súde SR pod č. k. 4 SŽ 41/96 navrhovateľ uvádza, že využil svoje právo a vzal späť návrh na začatie konania.

K podanému podnetu označil navrhovateľ písomné dôkazy, ktorých niektoré fotokópie aj k podnetu priložil.

K späťvzatiu navrhovateľ tvrdí, že listom z 18. 10. 1996, ktorého fotokópiu dokladá, predseda senátu Najvyššieho súdu SR oznámil jeho právnomu zástupcovi, že späťvzatie nemôže akceptovať vzhľadom na tú skutočnosť, že 30. septembra 1996 vo veci vedenej na Najvyššom súde SR pod č. k. 4 SŽ 41/96 rozhodol a svojím rozhodnutím je viazaný. Rozhodnutie bolo navrhovateľovi doručené až 4. 12. 1996.

V odôvodnení podnetu navrhovateľ (po odcitovaní niektorých ústavných článkov a ustanovení OSP) vyslovuje názor, že v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je zakotvená dispozičná zásada, ktorá mu dáva právo jednak obrátiť sa s návrhom na ochranu svojich práv na súd, ako aj voľne s ním disponovať, tzn. kedykoľvek ho vziať späť. V prípade jeho konania na Najvyššom súde SR mu nebolo umožnené toto právo využiť, čím podľa jeho názoru došlo k porušeniu jeho ústavného práva zakotveného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

Porušenie čl. 48 ods. 2 Ústavy SR podľa navrhovateľa je v tom, že predmetom konania na Najvyššom súde SR bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Ministerstva financií SR, teda vec, ako podľa tvrdenia navrhovateľa vyplýva zo spisu, právne vôbec nie jednoduchá. Napriek tejto skutočnosti v rámci uvedeného konania Najvyšší súd SR nevytýčil ani jedno pojednávanie, čím došlo k porušeniu ustanovení § 6 a § 250f OSP a tým aj čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a zabránilo sa tým účastníkovi konať pred súdom a tým chrániť svoje práva a napomáhať spoľahlivému zisteniu všetkých skutočností pre objektívne zistenie súdu.

Navrhovateľ je tiež toho názoru, že veľký časový odstup od podania žaloby až po rozhodnutie o nej a doručenie písomného vyhotovenia rozsudku navrhovateľovi nie je možné kvalifikovať ako rešpektovanie čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ale naopak, prietahy v konaní neboli ničím podložené.

Najvyšší súd SR okrem toho, že nevytýčil v uvedenej veci ani jedno pojednávanie, nepredvolal účastníkov konania ani na vyhlásenie rozsudku a teda dňa 30. 9. 1996, ani inokedy, rozsudok vo veci samej nevyhlásil.

Týmto postupom súd porušil ustanovenie § 156 ods. 3 OSP a hlavne porušil čl. 48 ods. 2 a čl. 142 ods. 3 Ústavy SR. K tejto námietke navrhovateľ poukazuje tiež na rozhodnutie Európskej komisie pre ľudské práva o veci prípustnosti sťažnosti pod číslom 26384/95 podanou [REDACTED] proti Slovenskej republike z 26. 6. 1996.

Z týchto dôvodov preto navrhovateľ senátu Ústavného súdu SR navrhuje, aby vyslovil, že

1. Postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 4 SŽ 41/96 došlo k porušeniu ústavného práva IF PSIPS, a. s., Banská Bystrica, Rudlovska cesta 85, na verejné prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a k porušeniu ústavného práva IF PSIPS, a. s., Banská Bystrica, Rudlovska cesta 85,

domáhať sa zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva na nestrannom súde zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

2. Nevyhlásením rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30. 9. 1996 sp. zn. 4 SŽ 41/96 verejne došlo k porušeniu ústavného práva IF PSIPS, a. s., Banská Bystrica, Rudlovská cesta 85, na verejné vyhlásenie rozsudku v zmysle čl. 142 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky.

II.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavný súd SR“) v súlade s čl. 130 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“) a s ustanovením § 25 zákona č. 38/1993 Z. z. v znení zákona č. 293/1995 Z. z. (ďalej len „zákon o konaní pred Ústavným súdom SR“) prijal podnet Investičného fondu PSIPS, a. s., Banská Bystrica, Rudlovská cesta 85, na ďalšie konanie.

V súlade s ustanovením § 29 ods. 5 zákona o konaní pred Ústavným súdom SR sudca spravodajca zaslal podnet Investičného fondu PSIPS, a. s., Banská Bystrica, Rudlovská cesta 85, Najvyššiemu súdu SR s tým, aby sa k nemu vyjadril.

Predseda Najvyššieho súdu SR v liste (z 8. 10. 1997) adresovanom predsedovi Ústavného súdu SR oznámil, že Najvyšší súd SR zaujal už na základe žiadosti sudcov Ústavného súdu SR k prijatému podnetu občana viackrát stanovisko k ústavnému vymedzeniu pôsobnosti Ústavného súdu SR vo vzťahu ku všeobecným súdom. Na tomto stanovisku zotrváva. Z toho dôvodu preto považuje „reagovanie na požiadavku sudkyne Ústavného súdu SR z pohľadu jej obsahového zamerania za nenáležité“.

Pokiaľ ide o namietané prieťahy v konaní poznamenáva, že „Najvyššiemu súdu SR podľa § 17 ods. 1 zákona SNR č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách

prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v platnom znení, nebola podaná sťažnosť na prietahy v konaní.

Podstatou stanoviska, na ktoré v liste predsedu Najvyššieho súdu SR odkazuje je tvrdenie, že všeobecný súd môže byť účastníkom konania pred Ústavným súdom SR, lenže iba v procesnom postavení navrhovateľa. Pokiaľ ide o čl. 46 Ústavy SR (namietaný aj v posudzovanom prípade) Najvyšší súd SR uvádza, že ho nemožno účelovo chápať tak, že Ústavný súd SR má prieskumný dohľad nad konaním a rozhodovaním všeobecných súdov, lebo iba všeobecné súdy poskytujú ochranu plynúcu z citovaného článku Ústavy SR tak, že postupujú v konaní súc viazané procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi, ktorých dodržiavanie je garanciou na súdnu ochranu. Zákonnosť konania a rozhodnutia všeobecného súdu možno napadnúť opravnými prostriedkami len podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku a Občianskeho súdneho poriadku, o ktorých rozhoduje druhostupňový, resp. Najvyšší súd SR.

III.

Ústavný súd pri výkone svojej pôsobnosti vychádza z ústavného poslania a postavenia Ústavného súdu SR v systéme deľby štátnej moci. Ústava SR v siedmej hlave rozdeľuje súdnu moc, vrátane súdnej ochrany práv a slobôd, medzi súd ústavný a všeobecné súdy. Ústavný súd SR má svoju pôsobnosť upravenú v prvom oddiele citovanej časti Ústavy SR; úprava pôsobnosti všeobecných súdov je podľa čl. 143 ods. 2 druhého oddielu siedmej hlavy Ústavy SR zverená zákonu.

Z tejto deľby súdnej moci Ústavný súd SR vždy vychádza a dôsledne ju dodržiava, a preto už viackrát vyslovil názor, že je súdnym orgánom ochrany ústavnosti (nie zákonnosti), že nie je v systéme všeobecného súdnictva, to znamená, nemá nad všeobecnými súdmi prieskumný dohľad, nie je ich súdom odvolacím ani

nadradeným, a preto nemôže zasahovať do jurisdikčnej činnosti vo veciach, ktoré patria do ich pôsobnosti. Podľa čl. 142 ods. 1 Ústavy SR súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí správnych orgánov. Vo svojich konaniach Ústavný súd SR posudzuje zákonnosť len z ústavnoprávných aspektov. V konaniach o ústavnej sťažnosti a o podnete fyzickej alebo právnickej osoby otázky zákonnosti sú relevantné vo väzbe priamej príčinnej súvislosti s ústavným právom alebo slobodou, resp. s posudzovaním námietok ich porušenia. Osobitne je to neopomenuteľnou podmienkou v prípade, keď Ústava SR výslovne odkazuje na zákon alebo zákonom ustanovený postup.

Námietky navrhovateľa smerujú k porušeniu ústavného práva na súdnu ochranu v konaní vedenom a už skončenom na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 4 SŽ 41/96.

Vzhľadom na už uvedené stanovisko Najvyššieho súdu SR, Ústavný súd SR ústavnosť postupu v označenom konaní preskúmal v rozsahu podaného podnetu a z dôkazového spisového materiálu doloženého navrhovateľom. Listom z 12. 2. 1998 vyslovil navrhovateľ súhlas s upustením od ústneho pojednávania.

Navrhovateľ tvrdí, že 12. 4. 1996 podal na Najvyšší súd SR žalobu proti Ministerstvu financií Slovenskej republiky o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Ministerstva financií SR zo dňa 15. 1. 1996 č. 002/1996 SAN.

V podaní pod označením „informácia“ osobne doručenom na Najvyšší súd SR 22. 8. 1996 právnym zástupcom navrhovateľa tento (okrem informácií súvisiacich s hospodárením s majetkom v Investičnom fonde PSIPS, a. s., Banská Bystrica, Rudlovská cesta 85, čo je ale otázka súvisiaca s meritom veci) žiadal, aby Najvyšší súd SR podľa možnosti, čo najskôr prejednal ich žalobu a vyniesol rozhodnutie. Listom z 27. 9. 1996 pod názvom „informácia“ zástupca navrhovateľa z dôvodu vydania predbežného opatrenia Ministerstvom financií SR žiadal opätovne Najvyšší súd Slovenskej republiky o čo najskoršie prejednanie žaloby a rozhodnutie vo veci samej.

Odvolaávajúc sa na ustanovenie § 6 Občianskeho súdneho poriadku 1. októbra 1996 podal zástupca navrhovateľa na Najvyšší súd SR návrh na prerušenie konania č. 4 SŽ 41/96 z dôvodu, že 20. 3. 1996 sa začalo na Obvodnom súde Bratislava I. konanie o určenie neplatnosti doručenia rozhodnutia Ministerstva financií SR č. 002/1996 SAN z 15. 1. 1996. V závere návrhu zástupca navrhovateľa žiada o oznámenie termínu pojednávania veci v prípade, ak súd konanie nepreruší.

Na návrh navrhovateľa na prerušenie konania vo veci 4 SŽ 41/96, ako aj na späťvzatie návrhu, odpovedal predseda senátu Najvyššieho súdu SR 18. 10. 1996, že návrhom na prerušenie konania sa súd nezaoberal z dôvodu, že 30. septembra 1996 už vo veci rozhodol a to tak, že žalobu zamietol.

Pokiaľ ide o späťvzatie žaloby v plnom rozsahu v liste sa uvádza, že tento postup vzhľadom na uvedené dôvody neprichádza do úvahy, lebo súd je rozhodnutím zo dňa 30. septembra 1996 viazaný.

Kde je právo, tam je aj právna ochrana. Túto klasickú zásadu napĺňa druhá hlava Ústavy SR, ktorej ustanovenia prvého a siedmeho oddielu majú akcesorickú povahu k právam a slobodám garantovaným v oddiele druhom až šiestom a spolu so základnými princípmi právneho štátu vyjadrenými v čl. 1 a čl. 2 Ústavy SR tvoria rámec ústavnoprávnej ochrany práv a slobôd.

Právo na súdnu ochranu je podľa druhej hlavy, siedmeho oddielu Ústavy SR súčasťou práva na súdnu a inú právnu ochranu. Jasne a jednoznačne to ustanovuje čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, podľa ktorého „každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky“. Podľa odseku 2 citovaného ústavného článku, kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený

rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Právo na súdnu ochranu alebo inak nazývané právo na prístup k súdu a na spravodlivý súdny proces zahŕňa, okrem záruk inštitucionálnej povahy (zriadenie súdu), aj záruky procesné. Ústavné súdnoprocesné princípy garantované v civilnom aj v trestnom konaní čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 Ústavy SR sú predovšetkým princíp rovnosti strán (všetci účastníci sú si v konaní rovní). Druhým procesným princípom je verejné prerokovanie vecí. S verejným prerokovaním (prejednáváním) vecí súvisí princíp ústnosti a bezprostrednosti s právom vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom. Lehota, v ktorej má byť vec prejednaná, má byť bez zbytočných prieťahov. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Ústavné garancie domáhania sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne, sú z hľadiska spôsobu podmienené, resp. odkazujúce na zákon. Tento postulát je vyjadrený už v základnom ustanovení čl. 46 ods. 1, ako aj v delegujúcom ustanovení ods. 4 citovaného článku Ústavy SR.

V posudzovanom prípade je to najmä Občiansky súdny poriadok (OSP), konkrétne najmä ustanovenia uvedené navrhovateľom (§ 6, § 96, § 156 ods. 1 a ods. 3 a § 250f OSP), ale aj ďalšie § 115 a 116 OSP; § 5, 7 a 8 zákona o súdoch a sudcoch č. 335/1991 Zb. a zákon o správnom konaní č. 71/1967 Zb.

Navrhovateľ v posudzovanom prípade postupoval zákonom ustanoveným postupom, keď na vecne a miestne príslušný súd, splniac tiež ďalšie podmienky konania, podal návrh - žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu.

O žalobe Najvyšší súd SR rozhodol spôsobom upraveným v ustanovení § 250f OSP bez pojednávania.

V konaní o podnete je vylúčené hodnotiť súlad, či nesúlad ústavnosti ustanovenia § 250f OSP. Je nepochybné, že možnosť postupu súdu podľa citovaného ustanovenia je výnimkou, či prelomením zásady verejnosti, ústnosti a bezprostrednosti prerokovania vecí.

Výnimočnosť použitia postupu podľa ustanovenia § 250f OSP je znásobený tiež charakterom správneho súdництва. Inštitút správneho súdництва je vo všeobecnosti chápaný ako preskúmvanie zákonnosti aktov verejnej správy súdom, ktorého podstatou je ochrana práv fyzických a právnických osôb pred nezákonným rozhodnutím orgánov výkonnej moci a pred prípadným zneužitím výkonnej moci. Slovenská právna úprava správneho súdництва (recipovaná z právneho poriadku právneho predchodcu štátu) je založená na zásade jednoinštančného konania s vylúčením (okrem výnimky) opravných prostriedkov. Už samotný fakt, že v správnom súdnictve sa preskúmvava len zákonnosť správneho rozhodnutia a nekoná sa o samotnom práve, je judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva považované za neúplnú (obmedzenú) jurisdikciu.

Preto charakter výnimky postupu podľa § 250f OSP ho predurčuje k tomu, aby použitie tohto postupu bolo dôsledne zvažované a aby bolo prísne sledované splnenie všetkých podmienok možnosti jeho použitia. Nestačí konštatovanie, že ide len o posúdenie právnej otázky.

Zo znenia § 250f OSP „v jednoduchých prípadoch, najmä ak je nepochybné, že správny orgán vychádzal zo správne zisteného skutkového stavu a ak ide len o posúdenie právnej otázky, môže súd bez pojednávania rozhodnúť o žalobe rozsudkom“ vyplýva, že postup podľa citovaného ustanovenia je možný len v prípade splnenia všetkých kumulatívnych podmienok. Základnou podmienkou postupu podľa § 250f OSP je, že v konaní ide o jednoduchý prípad. Najvyšší súd SR sa v rozsudku vôbec nezmieňuje, prečo považoval prejednávajúcu vec za jednoduchú, či bol správne zistený skutkový stav, ale len konštatoval, že ide len o posúdenie právnej otázky.

Ústavný súd vychádza z názoru (ktorý je konformný s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva), že konanie o poskytnutí ochrany právam a slobodám sa posudzuje komplexne a že nedostatky spôsobené v jednom štádiu konania alebo na jednom stupni, môžu byť reparované na inom stupni. Ako už bolo uvedené, konanie v správnom súdnictve je jednostupňové, čím správne senáty sú jediným súdom (súdnym tribunálom), kde môže fyzická alebo právnická osoba realizovať svoje právo na súdnu ochranu. V danom prípade pred „jediným tribunálom“ - senátom Najvyššieho súdu SR bolo postupované spôsobom, ktorý vylúčil ústnosť, verejnosť a prítomnosť účastníka v súdnom konaní.

Postup podľa ustanovenia § 250f OSP je síce v slovenskej úprave správneho súdnictva zákonným postupom, ale možno ho aplikovať len v prípade, že účastník mal možnosť byť vypočutý aspoň pred správnym orgánom a vyjadriť sa k prejednávanej veci. Navrhovateľ nemal túto možnosť ani pred správnym orgánom - Ministerstvom financií SR, ani v konaní pred Najvyšším súdom SR, a to napriek skutočnosti, že sa svojho ústavného práva písomne niekoľkokrát dovoľával.

Ide predovšetkým o princíp verejnosti, ústnosti a prítomnosti na prerokovaní veci. Aj v tomto smere navrhovateľ postupoval v súlade s ustálenou judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, keď sa verejnosti a ústnosti konania nevzdal, ale výslovne sa jej dožadoval. Princíp verejnosti nie je absolútny, to znamená, umožňuje už spomenuté výnimky, jednak z hľadiska stupňov konania (judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva vyžaduje verejnosť aspoň na jednom stupni), ako aj zákonných dôvodov čl. 48 ods. 2 druhá veta Ústavy SR (§ 116 OSP). Výnimky z princípu verejnosti sa ale vzťahujú na súdne pojednávanie, nie na vyhlásenie rozsudku. Povinnosť verejného vyhlásenia rozsudku je bezvýnimčná. Vyplýva to z doslovného znenia čl. 142 ods. 3 Ústavy SR „rozsudky sa vyhlasujú v mene Slovenskej republiky a vždy verejne“. S touto dikciou je totožné aj ustanovenie § 8 zákona o súdoch a sudcoch. Obdobná povinnosť je v ustanovení § 156 ods. 1 OSP. Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia OSP „rozsudok sa vyhlasuje spravidla hneď po skončení konania, ktoré rozsudku predchádzalo, „ak to nie je možné, súd na vyhlásenie rozsudku odročí konanie najdlhšie na tri dni“. Rozsudok Najvyššieho súdu

SR 4 SŽ 41/96 nebol vyhlásený verejne, čím bolo postupované v rozpore s čl. 142 ods. 3 Ústavy SR pri súčasnom nesplnení povinností uložených súdu vyššie uvedenými zákonmi, teda zákonom ustanoveným postupom.

V konaní na základe prijatého podnetu Investičného fondu PSIPS, a. s., Banská Bystrica, Rudlovska cesta 85, Ústavný súd SR posudzoval namietané porušenie ústavného práva navrhovateľa na súdnu ochranu z hľadiska ústavných postulátov, tak ako vyplývajú z vyjadrenia v článkoch Ústavy SR, ktoré upravujú právo na súdnu a inú právnu ochranu, vrátane zákonného postupu upraveného v príslušných, na posudzovaný prípad sa vzťahujúcich zákonných ustanovení a zistil, že v tomto konaní neboli dodržané súdnoprocesné princípy, resp. záruky spravodlivého procesu, ktorý tieto ústavné princípy bližšie v zákonoch reglementujú. To je takým porušením zákona, ktoré je súčasne v priamej príčinnej súvislosti s porušením ústavných článkov, ktoré (právo na spravodlivý súdny proces) súdnoprocesné princípy (civilného procesu), teda ústavné právo na súdnu a inú právnu ochranu garantujú (čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2, čl. 142 ods. 3 Ústavy SR).

Pokiaľ ide o namietané zbytočné prietahy v konaní, Ústavný súd SR sa nestotožnil z názorom navrhovateľa, resp. túto námietku neposudzoval z dôvodu, že zbytočnosť prietahov navrhovateľ ničím neodôvodnil a rovnako nepreukázal využitie sťažnosti na prietahy v konaní podľa zákona č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch

súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov), čo pri podnete Ústavný súd SR zohľadňuje. Preto Ústavný súd SR ako súdny orgán ochrany ústavnosti podľa čl. 124 Ústavy SR rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. februára 1998

Za správnosť vyhotovenia:

Černák

JUDr. Július

predseda senátu